

Kázání pro Opatovice a Číhošť (!!!) 29.8.2021

Vstupní slovo: ž 94,12-15

1. píseň: 205

1. čtení: 1Kr 19,19-21

2. píseň: 438

2. čtení: 2Kr 2,1-11

3. píseň: 622

4. píseň: 690

Poslání: Lk 10,2n

Požehnání: A pokoj Boží převyšující každé lidské pomyšlení budiž se všemi námi. Amen.

5. píseň: 613

Milí bratři a milé sestry,

říká se, že každý příběh musí jednou skončit. A platí to i pro příběh Eliášův. Zabývali jsme se jím celé léto a shodou okolností jej uzavíráme na poslední prázdninové neděli.

Když si na chvíli odpustíme historii i Bibli a budeme to brát jen jako povídku – tak jaký závěr, jaká smrt by byla důstojným zakončením takového příběhu.

Nabízela by se mudčednická smrt. Tak jako mnoho slavných postav historie i Bible by Eliáš mohl být nespravedlivě či hrdinně zabit.

Naproti tomu dětské pohádky by chtěli vidět: A žili šťastně až do smrti – Všichni lotři by byli poraženi, Eliáš by se oženil (nejlépe s princeznou), měl děti a rodinu a umřel byl stár a sytů dnů.

A když může Eliáš odjet na ohnivém voze, proč by nemohl rovnou žít věčně? Takový věčný strážce, věrný Boží posel, kt. kdykoli se v zemi objeví nepravosti, tak vyleze z poustevny a začnou se dít věci...

Žít věčně však nelze. Lidská mysl by to ani neunesla.

Poněkud překvapivě však Eliáš nebyl ani zabit. Přitom měl velice mocné nepřátele. Nikdo by si na něj nevsadil. A ačkoli byl Božím prorokem, tak mnohokrát stěží zachránil holý život.

Eliáš vystoupil v složité době - Izrael pod vedením krále zapomínal na Pána Boha, opouštěl Boží přikázání a celá ta velkolepá cesta Božího lidu od Abrahama až po Šalamouna se najednou zdála marná a zbytečná. Z Izraele nic nebude. Pán Bůh nad nimi zlomí hůl a začne jinde od začátku.

Místo toho se ale na scéně objeví Eliáš, Muž Boží, prorok. Postaví se do cesty nejhoršímu ze všech králů - Achabovi a pustí se do osamělého boje za zdánlivě už prohranou věc. Za záchranu Božího lidu.

Z Eliášových příběhů se staly hotové legendy. Někdy až na hranici pohádky.

A přesto (nebo možná právě proto) dokázaly být posilou v dobách zlých, být svědectvím o Bohu, který neopouští svůj lid, dokázaly dávat naději v bezvýchodné situaci, povzbuzovat víru a ochotu postavit se zlu.

Eliáš v Izraeli, to je něco jako u nás Blaničtí rytíři. Až bude nejhůř - vyjedou. A podobně židé věřili, že až bude nejhůř - objeví se znovu Eliáš a znovu dokáže, že Bůh není mrtev a že stojí za to zachovat mu věrnost a poslušnost. Eliáš znovu přijde a připraví cestu Mesiášovi.

V Eliášových příbězích se to hemží zázraky – Dnes to působí až příliš pohádkově, ale pro Izraelce právě ty zázraky znamenaly, že naděje není v člověku, není v naší rozumnosti a diplomatické mazanosti, ale jen a jen v Bohu, který dává zázračné vysvobození...

Ostatně jedním z největších Eliášových zázraků nebyl oheň z nebe nebo něco podobného, ale to, jak byl úplně na dně a chtěl umřít, pak zaslechl Boží hlas a znovu vstal a pokračoval v marném a nebezpečném boji. Tam kde to člověk zabalí, jak se říká lidově, tam kde už ztratil naději, tam kde už vlastně padnul - tam je místo pro anděla, tam je místo pro Boha.

Eliáš se vrátil na scénu a rovnou strká hlavu do oprátky. Zase! Vynadá králi Achabovi kvůli justiční vraždě Nábota – o tom jsem vyprávěl minulý týden. Ohlásí mu Boží soud. Takové už je poslání proroků, poslání člověka zasaženého Božím slovem. To je nová životní náplň těch, které Bůh postavil na nohy - Nemůžou mlčet, když se děje

nepravost. Když je právo, pravda, spravedlnost pošlapávána. To prostě nejde.

Král Achab časem zahynul, stejně tak i zlá královna Jezábel. A skoro by člověk čekal ten pohádkový happyend. - Šťastně až do smrti... Jenomže po Achabovi přišli jiní králové a s nimi nové problémy. Eliáš by měl navěky co dělat. I dneska by měl bezpochyby koho právem kritizovat a komu připomínat, že existuje vyšší moc než je ta lidská.

Ale to nejde. Kdyby Eliášův příběh neměl jasný konec, pak by byl špatnou učebnicí života víry. Zůstalo by jen takové vzpomínání na Eliášovy bohatýrské skutky a ruce v klíně a představa, že člověk nezmůže nic a že se se vším musíme čekat na Eliáše. Že ten jeho zápas je neopakovatelný a nenapodobitelný.

Eliáš však už dávno, když se vracel z Boží hory, vybral a pověřil svého nástupce jménem Eliša neboli Elizeus.

Eliša zrovna oral, Eliáš šel kolem a hodil na něj svůj plášť a bylo to. Dříve než k tomu Eliša mohl něco říci - třeba jestli chce nebo ne.

Tím je obrazně řečeno: Boží povolání si člověk nevybírá. Pán Bůh se nás často neptá - chceš? nechceš? Prostě nás postaví do situace, ve které buď obstojíme a nebo prohrájeme.

Eliša po počátečním váhání šel za Eliášem, a sloužil mu, učil se. Pak o něm dlouho není ani zmínka, až v závěru Eliášova života.

Pán Bůh chce Eliáše vzít k sobě a zdánlivě nesmyslně ho posílá z místa na místo. Z Gilgálu do Bet-elu, z Bet-elu do Jericha, z Jericha k Jordánu atd.

Všechno jsou to ale místa slavných událostí Pána Boha a jeho lidu. Jako by si je oba proroci měli připomenout. A taky se mají podívat, jak neslavně tato místa vypadají teď. - Život víry nesmí stát jen na slavné minulosti.

Na této cestě Eliáš opakovaně vyzývá Elišu, ať zůstane, ať se s ním

nehoní, stejně už Eliáš končí, ale Eliša se ho nechce pustit, nechce se od něj odloučit, chce být s ním až do konce.

To je věc, která je v tomto příběhu důležitá. Ta Elišova horlivost. Byl povolán za učedníka a tak je učedníkem a chce být učedníkem i tehdy, až tu mistr nebude. Chce být prorokem a snaží se z Eliáše vytáhnout co se dá, žádné odpočívání, žádná polovičatost. A nakonec si přeje, aby dostal vrchovatě Eliášova ducha. Aby mohl být jako on, aby dokázal pokračovat v jeho díle a marném zápase a dotáhnout to, co Eliáš začal.

Nakonec je Eliáš vzat do nebe na ohnivém voze. Pro někoho je to směšná pohádka. Pro jiného důkaz mimozemšťanů - Ohnivý vůz přeci musí být raketa! A zázraky může dělat vyspělá technologie...

Já však nemyslím, že zrovna ohnivý vůz by nás na tom příběhu měl nějak zvlášť trápit.

Tato vidina měla především potvrdit Elišovi, že skutečně dostane to, oč žádal - Eliášovského ducha - a to se taky stalo.

Nejde o zázračnou moc, ale o poslání. Úkol. O to, že má pokračovat v Eliášově úkolu. Přijmout Eliášovskou roli, život jako něco, co přichází od Boha a k Bohu se zase vrací.

Nejde zkrátka jen o snahu lidskou. Ale zároveň záleží, jak se k ní člověk postaví. - A v tom se nás ten příběh velice týká.

I na nás byl jakoby hozen plášť Eliášův. I my jsme byli povoláni za učedníky - jinak bychom tu neseděli.

Mít Eliášovského ducha neznamená pro nás dnes nic jiného, než slovem i životem dosvědčovat kristovo Evangelium.

K tomu nás Eliáš a Eliša zvou.

...Pokud tedy ve víře vidíme to, že Ježíš Kristus byl vzkříšen, že byl vzat vzhůru do nebe a je na pravici boží.

PnBn, děkujeme za důvěru, s jakou nás zveš, abychom se stávali a byli tvými učedníky. prosíme dej, ať jsme toho hodni. Ať to dokážeme. Ať to děláme správně. Ať se dokážeme postavit zlu. Ať jsme horliví. A když docházejí síly a padáme, tehdy nás stav zpátky na nohy. Amen.